

EL COL·LECCIONISME DE TEMÀTICA TERRASSENCA(128) TÈXTEL (45) ELS DOMINGO (2)

(Continuació)

Domènec Domingo i Margarit

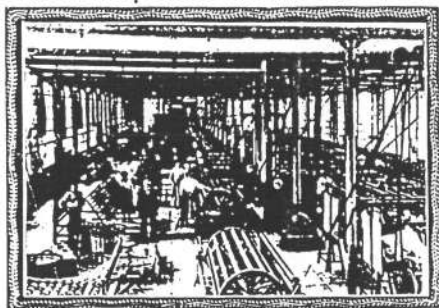
En la faceta política, Domènec Domingo militava a Izquierda Dinástica fins que el 1883 s'uní a la facció republicana moderada del Possibilisme que encapçalava Castelar. El maig de 1883 surt elegit regidor de Terrassa pel districte primer en una candidatura formada per elements constitucionalistes i republicans progressistes. El juliol de 1885, l'alcalde nomenat per Reial ordre, Isidre Torres Falguera, renuncia al càrrec i Domènec Domingo l'ocupa interinament fins al març de 1886, que és nomenat alcalde efectiu també per Reial ordre, càrrec que ocupa fins a l'1 de gener de 1891, quan n'és suspès per ordre del delegat del Govern. A les eleccions de maig de 1887, Domènec Domingo va renovar el càrrec

de regidor. Es presentà cinquè pel col·legi en una candidatura de republicans reconeguts i liberals, sense pràcticament oposició per la prèvia retirada dels republicans coalicionistes. Domingo, oposat a la coalició pactada per les faccions republicanes, és tret el 1891 del Comitè local del Partit Possibilista que presidia i és substituït per Francesc Torras i Campaneria, favorable a la coalició. A les eleccions de novembre de 1893, Domingo fa tractes amb el salisme i dóna suport a una candidatura independent enfront de la republicana. A les eleccions de maig de 1895 Domingo es presenta pel districte primer i torna a guanyar el càrrec de regidor, que exerceix fins al maig de 1899. L'agost de 1897, Domingo forma part de la Junta Interina de Fusió Republicana que fa una crida als republicans i liberals terrassecos a afiliar-se al partit. El seu magatzem despatx del carrer de Puignovell és un dels cinc llocs de la ciutat assignats per recollir afiliacions. En el comitè directiu elegit per votació el mes següent no figura Domingo, que va evolucionat cap al salisme. A les eleccions de diputats de 1903, Domingo edita un full on dóna total suport a Sala enfront del candidat republicà Roca i Roca, i queda definitivament integrat en el bloc polític salista.

Com hem dit, Domènec Domingo mor sobtadament el 30 de juliol de 1908 al Balneari de Panticosa. L'empresa, però gira encara tres anys i mig més a nom seu. Aquesta contradicció de continuar com a titular d'una empresa una persona difunta no era aleshores il·legal i no va ser un cas rar. No va ser, doncs, fins a 12 de gener de 1912 que els hereus de Domènec Domingo creen una societat col·lectiva, **Fills de Domènec Domingo**, per continuar el negoci. En són socis el fill de l'anterior titular, Miquel Domingo Pagès, i dos gendres, Francesc Soler i Suana, casat amb Conxita Domingo, i Domènec Miralda i Serra, casat amb una altra filla, l'Emília Domingo. Un tercer gendre, Pau

Cazes i Vila, casat amb Cecília Domingo, é nomenat apoderat de la nova societat. Domènec Domingo va tenir dues filles més, la Josepa Domingo, casada amb en Josep Garriga i Albaret, germà dels afamats Artur Garriga, ebenista, i d'Emili Garriga, impressor, i la Margarida, casada amb Josep Biosca i Solà, jutge municipal suplent a la immediata postguerra i president el 1929 de la Previsión Tarrasense. Els tres socis de Fills de Domènec Domingo van continuar, com veurem, la vocació política del seu antecessor, si bé ara en una línia clarament dretana i espanyolista.

Miquel Domingo i Pagès va ser un dels regidors nomenats el març de 1924 pel delegat governatiu de la Dictadura, el tinent coronel Jorge Villamide, i mantingué el càrrec fins al febrer de 1930. A la postguerra fou nomenat delegat de Premsa i Propaganda de la Falange, i actuà de supervisor i censor de la premsa i la ràdio locals. Un fill seu, Domènec Domingo i Vila, estudiant de dret, periodista de *Crónica Social* i militant de la ultradretana Peña Ibèrica, va ser un del voluntaris que el 18 de juliol de 1936 anaren a les casernes de Sant Andreu de Barcelona per afegir-se al militars revoltats. Fou detingut a Barcelona per incontrolats el 8 d'octubre següent i assassinat aquell mateix dia a l'Arrabassada.

HIJOS DE DOMINGO DOMINGO : Telars

Francesc Soler i Suana comença també la seva vida pública en la política i, concretament en les eleccions municipals de maig de 1907, forma part d'una candidatura independent - que podem definir com a *salista*- que va intentar oposar-se sense èxit a la solidària que unia republicans, catalanistes i carlins. Soler i el seu company de candidatura pel districte

primer, Josep Casas i Ballber, van tenir només la meitat dels vots de la candidatura solidària. Soler va tornar a provar sort en les municipals de novembre de 1915. Es presenta ara pel districte 3r. en una coalició dretana. Els resultats són en aquesta ocasió més igualats i Soler obté el càrrec de regidor. Abans d'acabar el seu mandat a l'Ajuntament, Soler agafa un altre càrrec més significatiu del poder local. El febrer de 1919 és nomenat president de l'Institut Industrial, càrrec que exercí set anys seguits, els quatre primers en un clima de violència i conflicte social greus. Soler també patí la bogeria criminal dels primers temps de la Guerra Civil. Un gendre seu, Joaquim Bayó i Pagès, secretari del jutjat de Solsona i pare de l'actual conservadora del Museu de la Ciència i la Tècnica, Conxa Bayó, va ser assassinat pels incontrolats. Un altre familiar de Soler, la seva nora Maria Tobella i Serra, casada amb el seu fill Jacint, va morir a Barcelona el 1938 víctima d'un bombardeig de l'aviació nacional. Jacint Soler estava evadit a Donosti en zona nacional. Havia estat el 1921 secretari de la Juventud Patriótica Tarrasense
(Continuarà)